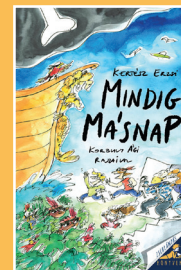

ZSEBLÁMPÁS KÖNYVKIHÍVÁS

Kertész Erzsé: Mindig másnap, ill.: Korbuly Ági

OLVASD EL! »

1. fejezet

HÉTFŐ

Hétfő reggel volt. Apa már kimászott az ágyból, és épp a fürdőszobában próbálta formába rendezni a szakállát és néhány szál haját. Anya már a kávéfőzteset üzemeltette, és közben uzsonnát csomagolt a gyerekeknek. Össze volt zavarodva: az még oké, hogy a rózsaszín uzsonnásdoboz Dórié.

De most akkor a zöld Jencsié és a kék Nagy T-é, vagy fordítva? Hétfévenként valahogy mindig elfelejti. Aztán hétfőtől péntekig visszatér a gyakorlata, de elég két nap, hogy újra kiessen belőle. Mert Nagy T-nek nem csomagolhat uborkát a kenyérbe, hiszen az eláztatja, Jencsinek viszont muszáj levágnia a kenyér héját, mivel az túlságosan megviseli a mozgó fogait.

De ezek apró-cseprő ügyek. A neheze csak ezután jön, akkor, amikor a három gyerek előtámolyog, és összevesznek a fürdőszobán, a reggeli müzlistányérokon, és hogy ki hagyta nyitva a terráriumot tegnap este, amiből az éj leple alatt kiszökött Szörcsög, a hörcsög.

Így aztán a szokásos reggeli készülődés kiegészül a Szörcsög utáni kutatással, aki aljas módon ezúttal nem szörcsög hangosan, hanem némán lapul valahol, és bizonyára nagyon élvezi, hogy öten keresik lábujjhegyen járva, szinte a levegőben úszva, nehogy véletlenül rálépjenek.

Apa viszont már a célegyenesben jár. Kabátot vesz, és nyitja a bejárati ajtót, hogy kitalálja a bicajokat a fészerből, és együtt indulhassanak a közeli városba. Mert azt még nem is mondtam, hogy a Kovalcsik család egy dimbesdombos kis falu legeslegeslső házában él, és biciklivel járnak be dolgozni, meg iskolába a közeli városba.

Apa tehát kinyitja a bejárati ajtót, hogy kihozza a bicikliket.

Kinyitja, és aztán csak áll, megzavarodva. Majd némi tétovázás után hátralép, és becsukja az ajtót. Aztán mintha csak először tenné, újra kinyitja. Nagy levegőt vesz, megdörzsöli a szemét, és továbbra is csak áll.

– De hát mi nem is itt lakunk! – motyogja az orra alatt. – Illetve... Vajon mikor nőtt a ház köré ez az őserdő?

Újra visszalép a lakásba, és ezúttal trükkhöz folyamodik. A kukucskáló nyílásához hajol, de azon nyomban felszisszen. Semmi kétség! Az ott, odakint egy őserdő! Szaknyelven tró - pusi esőerdő. Apa nagyon szereti a szaknyelvet, a pontos, precíz meghatározásokat és a tudo - mányos megközelítést. De most nem nagyon gondol ilyesmire. Arra gondol inkább, hogy mit kéne mondania a háta mögött nyüzsgő családjának. Anyának, aki egy kék és egy zöld dobozt szorongat tanácstalanul a fiúk iskolatáskája mellett toporogva, Jencinek, aki négykézláb matchboxot tol keresztül a nappalin éktelenül brümmögve, Dórinak, aki megint fordítva vette fel a harisnyáját, és most épp azt bizonygatja Anyának, hogy jó az úgy, őt nem zavarja, és Nagy T-nek, aki húsz perce a fürdőszobában illesztgeti az indián hajpántot a fejére.

Mondja azt nekik, hogy éjszaka a házuk köré nőtt egy őserdő?

Nem, ezt mégsem teheti. Lehet, hogy jobb lenne valahogy finomabban adagolni a dolgot. Különös tekintettel arra, hogy már így is késésben vannak. Egy apuka dolga, gondolja nagyot sóhajtva Apa – legalábbis így írják a magazinok –, hogy nyugodt erőt sugározzon, és biztonságérzetet keltsen a családjában. Ő is ezt fogja most tenni, dönti el, bár, minek tagadjuk, a szíve hevesen dobog.

Vajon mit keres a házuk körüli dimbes-dombos lankák helyett egy trópusi esőerdő? Felháborító! A következő gondolata pedig az, hogy megnézi a híreket. Előveszi a kabátzsebéből a telefonját, remegő ujjakkal keresgél a hírekben... de semmi. Az égardta világon semmi nem utal arra, hogy éjszaka egy őserdő vette volna át az uralmat a környék felett.

GONDOLD ÁT ÉS VÁLASZOLD MEG, MIELŐTT TOVÁBB OLVASNÁD!

Szerinted mi történhetett? Hogyan került oda az őserdő? Írd le!

Közben Jenci az ajtó felé indul, már rajta a kabát, a kilincs felé nyúl.

Apa haladéktalanul az ajtó elé veti magát.

– Neee! – kiabálja olyan különös, magas hangon, hogy Anya elejti az egyik uzsonnásdobozt. A kéket.

– Neked meg mi bajod van? – kérdezi idegesen.

Apa döntésre jut. Nincs mese, kezelnie kell a helyzetet. Hatékonyan, szakszerűen.

– Üljetek le! – mondja a tőle telhető leghatározottabb hangon.

– De hát – ellenkezik Anya –, már így is késésben...

– Légyszi, üljetek le! – könyörög Apa, aztán a riadt arcokat látva rájön, hogy nyugodtnak és összeszedettnek kell mutatkoznia.

– Valami fontosat kell mondanom nektek – kezdi, és minden erejét összeszedve mosolyogni próbál. De az arcizmai nem engedelmeskednek, így csak furán grimaszol, és a kis Dóri, aki eddig elkerekedő szemmel bámult rá, lefelé görbíti a szája sarkát, a sírás biztos előjeleként. Anya az ölébe veszi, és leereszkedik vele az asztalhoz. Jenci és Nagy T kelleetlenül követik a példáját.

Apa megköszörüli a torkát. Fogalma sincs, mit fog mondani, de valamit muszáj lesz.

– A tudomány mai állása szerint... – kezdi, mire Anya idegesen felkacag.

– Erre most igazán nincs idő – mondja.

De Apa úgy érzi, muszáj elmondania.

– A természeti jelenségek határozatlansági elve szerint... – fut neki új lendülettel, mire Nagy T felcsuklik.

– Az meg mi a túró?!

– Hadd mondjam már végig! – szól rá Apa.

Dóri szípigog egyet. Nem vicces a helyzet. Egyáltalán nem az.

Apa büntudatos arccal megsimogatja Dóri haját, és végre sikerül egy bátorító pillantást kicsikarnia magából, amit végig is hordoz a családtagjai arcán.

– Nos, úgy tűnk, egy vándorló trópusi esőerdő telepedett ma reggelre a házunk köré.

GONDOLD ÁT ÉS VÁLASZOLD MEG, MIELŐTT TOVÁBB OLVASNÁD!

Nálatok milyen egy tipikus hétfő reggel? Írd le!

Szerinted mi egy apuka és egy anyuka dolga? Írd le!

Mit gondolsz, a ti családokban ki hogyan reagálna ezen a reggelen arra, hogy értetlenség miatt egy esőerdő nőtte körbe az otthonotokat? Írd le!

Rajzold le, milyen lenne a ti otthonotok, ha körbevénné a vadon!

